
Ondřej Fencel

„Je třeba mít drzost a převzít otěže“

Co mají společného Vladimír Merta, Luboš Pospíšil, Oskar Petr a vlastně i Olympic nebo Lenka Dusilová? Ondřeje Fencle. Žije totiž muzikou naplno v různých profesích. Jako manažer, kapelník, sideman, písničkář s vlastní kapelou, autor textů pro jiné, hudebník v revivalových bandech. Vše stíhá, protože vše sám organizuje.

TEXT: TOMÁŠ S. POLÍVKA

Hraješ hned v několika sestavách, ale tvou hlavní kapelou z hlediska „množství odvedené práce“ jsou asi 5P Luboše Pospíšila?

Takhle jsem o tom nikdy nepřemýšlel, ale je fakt, že s Lubošem máme za sebou přes pět set společných koncertů. To už je fakt rodinka. Nejvíc moje srdce bije Hromosvodem, protože to je autorská výpověď. Zas úplně jinou sféru představuje Schodiště, kde si zahraju na elektrickou kytaru. No a pak tu jsou další vesmíry Vláška Merta, Honza Hrubý a Oskar Petr. Všechno se to doplňuje.

Spoluhráči si tě cení jako muzikanta flexibilního. Hodně mě pobavil bonmot Vláška Merty, když citoval slavnou větu svých starších spoluhráčů „s Mertou se nedá hrát“ a pak ukázal na „mladou partu“ se slovy „hele, jde to“. Jak se hraje s Mertou?

Vláška je divotvorný, ale za těch skoro deset let společného koncertování už jsem u něj vysledoval určité zákonitosti. Kapelu jsem pak naučil držet se jich, potažmo držet se mě jako můstku přes rozbouřené vody Mertovy improvizace. Podobně Honza Hrubý hraje spíš podle mě a já zas podle Vláška. Občas je na pódiu třeba mít i drzost a převzít otěže, když už moc dlouho obděláváme jedno políčko a nedaří se přeskočit na další. S Vlášdem jsme si sedli, obrovsky mě baví jako člověk, všeuměl, eklektik, věčný hledač. Jakmile začne těžit v jednom lomu,

Foto: Jan Hrdý

Nejvíc moje srdce bije Hromosvodem, protože to je autorská výpověď. Zas úplně jinou sféru představuje Schodiště, kde si zahraju na elektrickou kytaru. No a pak tu jsou další vesmíry Vláda Merta, Honza Hrubý a Oskar Petr. Všechno se to doplňuje.

už kouká, kde by mohla být další žíla. To je občerstvující. Nikdy nehrajeme stejný koncert. A v životě jsme neměli zkoušku.

S kým pro tebe bylo či je hraní nejnáročnější, nebo největší výzva?

Asi tam, kde je angažmá čerstvé. V posledních letech s Oskar Petr Bandem a vzpomínkou na Marsyas, kde byly výzvy hned dvě. Jednak ukočirovat další neřízenou střelu, génia, který je ale pořád jednou nohou za hranicí srozumitelnosti... a pak taky sám obstát v kapele, kde mladší spoluhráči Matěj Belko nebo Matěj Morávek jsou na tom muzikantsky podstatně líp než já. Mít se co učit je motivující.

Do ZUŠ jsi chodil na klavír, ve vlastních kapelách tuším začínal s kytarou. Coby sideman se objevuješ spíše za

→

foto: Jiří Veselý

foto: Katerina Smid

klávesovými nástroji. Dáváš nějakému nástroji přednost?

Půl napůl. Hráť na kytaru je rajc, praštit do strun je magie. Ale na klávesy zas umím o něco líp. Třeba u Merty nebo s Oskarem Petrem střídám obojí, což mám asi nejradší.

Jaký nástroj volíš při psaní písni?

Tady má přednost kytara, protože je většinou po ruce. Na ni taky víc hraju na mejdanech, u ohně... Ale za časů jarní karantény jsem se stereotypu snažil čelit i tím, že jsem si na chatě v Koněpruších postavil nad sebe oboje klávesy, což

jsem doma neudělal léta letoucí. A zjistil jsem, že to hází originálnější nápady než to moje věčné cikánské géčko.

Zmínil jsi svoji kapelu Hromosvod, dříve jsi měl i sestavu Nahoře Pes. Loni jste s Hromosvodem oslavili 25. výročí existence a v červenci vyšla s podporou OSA i nová deska.

Nahoře Pes skončil v roce 2011 po vydání čtvrtého alba. To byl můj autorský bigbít, jenže bohužel skoro nikoho nezajímal. Hromosvod mám od základní školy, je to moje zhudebněné srdce. V posledních letech kapela prošla výraznou personální proměnou a žánrově odkročila od původního folk-rocku. Proto teď fungujeme pod visačkou Ondřej Fencel a Hromosvod, což napovídá, že deska Na kraji nebe je tak trochu i mojí první sólovkou. Dřív jsem hromosvodil písničky psal do not, málokdo do toho kecal. Teď jsem se záměrně obklopil kreativními muzikanty, nosil jsem písničky jen s kytarou, mnohdy pouhé nápěvy - a společně jsme je upekli, často úplně překopali. Řekl bych, že ta deska díky tomu víc dýchá a je taková svobodná. V jádru všeho je písnička, ne hudební nástroje a jejich předvádění.

Motorem nové sestavy je všestranný kytarista Vojta Jindra, bicí a basu hrají Tomáš Marek a Jaryn Janek. Už jenom tyhle jména napovídají, že jsem se vydal po nových stezkách. Z dřívější party zůstala na housle Hanka Vyšínská. Hostuje třeba Víta Halška na perkuse nebo uhrančivá slovenská zpěvačka Zuzana Mikulcová.

Psal jsi texty i pro Olympic či Lenku Dusílovou. Jak ses k této spolupráci dostal?

Petru Jandovi jsem před šesti lety napsal mail, že mi při vši úctě připadají jejich současné texty hluboko pod laťkou, kterou kdysi nastavili Zdeněk Rytíř a Pavel Vrba. A rovnou jsem mu poslal jeden svůj. Sedli jsme si, jde nám to rychle, do olympických demáčů se mi dobře píše. Petr je pes na přízvuky, což už se dneska moc nenosí. Ale já mám rád, aby písnička byla fakt česky. Teď shodou okolností vyšla další deska Olympicu, kde mám asi pět textů. Zkusil jsem na jaře i dva kusy pro Dusílenku na album Řeka, ale nakonec je asi nepoužila. Kamarádíme spolu tak deset let. Myslím, že to začalo

Trutnov 2015, foto: archiv Ondřeje Fencla

tak, že jsem jí posílal sms-básničky. Pak jednou hráli s ještě bezejmennou kapelou na Staromáku písničku beze slov, já ve vzduchu uslyšel „fouká do listí“. Tak vznikla Baromantická.

Dokážeš napsat, na kterou ze svých písní jsi nejvíce hrdý? Máš nějakou, kterou považuješ za hit?

U každé druhé písničky mám pocit, že tvořím hit, ale žádná se ještě hitem nestala. Jednou za mnou přišel po koncertě kluk, že Souvětí od Hromosvodu je hymnou jejich skautského oddílu. To je zatím vrchol mojí skladatelské popularity.

Vystupuješ také s revivalovými kapelami, což není u muzikanta autorsky nadaného běžné. Důvodem je láska k repertoáru „předloh“, nebo něco dalšího?

Leckdo se tomu diví já to rád vysvětluju. Není to kvůli penězům, s autorskou muzikou si jich vydělám víc. V celkovém objemu mých asi 180 koncertů za rok dělají revivaly tak 30. A takhle mě to baví. Je to i škola, hlavně pěvecká. U Beatles revivalu co do trojhlasů, v Lucie revivalu si zase párkrát do roka zkusím uřvat a utáhnout náměstí plné lidí, kteří chtějí slyšet svoje oblíbené písničky tak, jak je znají. Mám ten muzikantský život rád barevný, a tohle jsou navíc lidsky obzvlášť fajn party.

V neposlední řadě jsi šikovný manažer. Baví tě to, nebo jde o z nouze ctnost?

Baví, jinak bych to nedělal. Smlouvy a úředničina jsou nutné zlo. Ale logistika, spřádání plánů, sestavování šňůr, přejezdy, trojáky, udolávání

pořadatelů, to je hezké. Netěšilo by mě dělat manažera velkokapele, kdy se člověk nemusí až tak snažit, jen shromažďuje poptávky a kasíruje provize. Já se musím ohánět, tím pádem neusnu na vavřínech. A pokaždé, když přistane do kalendáře potvrzený koncert, pocítím lehký záchvěv vzrušení ve smyslu „hurá, zase někam pojedeme“. Sporadicky dělám manažerskou činnost i pro interprety, se kterými nehraji, třeba dříve pro Dusilenku, Michala Horáčka, sem tam jsem něco dohazoval Buty. Ale to jsou spíš výjimky. A ještě jedna důležitá věc. Nemohl bych hrát v tolika kapelách, kdybych nebyl jejich manažerem. Jakmile by tu skládačku dělal někdo jiný, termíny by se příliš křížily. Takhle to jde i za cenu občasných záskoků utáhnout. ☒